

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. Д* 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Д* V-ТИ СЪСТАВ ГО, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослав Р. Саневски

при участието на секретаря Юлия Д. Йорданова Вукова
като разгледа докладваното от Мирослав Р. Саневски Гражданско дело №
20221510102158 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

А. Д. В., ЕГН: *****, с адрес: с. С*, е предявил срещу „“ ЕАД, ЕИК:
202423225, със седалище и адрес: гр. С*, иск с правно основание чл. 439 ГПК. Ищецът иска
съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответното
дружество, че не му дължи вземанията по изпълнително дело № 20227430400398 по описа
на ЧСИ Е. Х. поради погасяването им по давност.

Сочи, че е длъжник по изпълнително дело № 20227430400398 по описа на ЧСИ Е. Х. с
взискател „„, за сумата от 1084,07 лева-главница, ведно със законната лихва от 31.08.2022г.,
със законна лихва в размер на 1 378.83 лв. за периода 08.03.2010 г. - 30.08.2022 г., 918.71 лв.-
неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./, 140.06 лв.-присъдени
разноски, 158.50 - разноски по изп. дело 20227430400398 и 150.00 лв. - адв. възнаграждение,
в т.ч. пропорционална такса по Тарифа ТР към ЗЧСИ в полза на ЧСИ Х. в размер на 450.89
лв., дължими към 30.08.2022 г. с ДДС, а така също присъединени публични държавни
вземания по чл. 458 от ГПК в размер на 620.00 лв. в полза на държавата, или общо 4 901.06
лева.

Като основание за образуване на изпълнителното дело е приложен изпълнителен лист
издаден на 31.08.2010 година по ч.гр.д. № 427/2010 година по описа на ДНРС, издаден в
полза на „„ и въз основа на него образувано изп. дело № 20117430400989 по описа на ЧСИ
Е. Х..

Ищецът твърди, че по изп. дело № 20117430400989 нямало предприемани
принудителни изпълнителни действия в период на повече от две години, поради което било
прекратено от ЧСИ на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. В хода на изпълнителното дело

взискателят „, цедирал вземането си на „, След прекратяването на това дело, цесионерът образувал ново изпълнително дело-№ 20227430400398 по описа на ЧСИ Е. Х..

Ищецът счита, че вземането по изпълнителния лист са погА.и по давност, тъй като по първото изпълнително дело няма предприемани принудителни изпълнителни действия спрямо длъжника за периода от 23.01.2012г. до датата на неговото прекратяване 16.02.2022г. и затова прекратяването е настъпило по право още на 24.01.2014г. Излага подробни правни съображения за погасяването на вземанията по давност.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от ответника, който оспорва изцяло предявения иск. Твърди, че правото му на принудително изпълнение не е погА.о по давност, понеже по посоченото от ищеца изпълнително дело са предприемани принудителни изпълнителни действия, с които давностният срок бил прекъсван, които изпълнителни действия подробно описва в отговора. Излага подробни правни съображения. И двете страни са направили искания за присъждане на сторените по делото разноски.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства,по отделно и в тяхна съвкупност, ведно с доводите и твърденията на страните намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от приетите по делото писмени доказателства, съдържащи се в изпълнително дело № 20117430400989 по описа на ЧСИ Е. Х. се установява, че въз основа на изпълнителен лист от 31.08.2010г., издаден по ч.гр.д.№ 427/2010г. на РС-Д* на основание Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК от 15.03.2010г., и по повод молба с вх. № 05775/30.11.2011г., е образувано посоченото изпълнително дело с взискател „, и длъжник А. Д. В..

С покана за доброволно изпълнение с изх. № 6831/05.12.2011г., получена лично от длъжника на 12.12.2011г., А. В. е поканен от ЧСИ доброволно да изпълни задължението си.

На 23.01.2012г. е изпратено запорно съобщение до работодателя на длъжника „,, с което е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника.

С молба вх. № 6754/27.08.2015г. до ЧСИ ответникът по делото-„,“ ЕАД е поискал да бъде конституиран като взискател, в качеството му на цесионер на вземането на „, срещу длъжника А. В.. ЧСИ е конституйрал, на основание чл. 429, ал. 1 от ГПК, „,“ ЕАД като взискател, на мястото на „,, с постановление от 27.08.2015г.

С молба вх. № 9312/26.10.2016г. до ЧСИ ответникът по делото-„,“ ЕАД, е поискал да се наложи възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника-поземлен имот с идентификатор 65245.1.315 в землището на с. С*, общ. Д* обл. К* а с молба вх. № 9591/08.11.2016г. е поискал да се наложи запор върху банковите сметки на длъжника в „,

ЧСИ е изискал от Агенция по вписванията при РС-Д* препис от вписан акт за собственост по партидата на длъжника. Представен е Нотариален акт за дарение на недвижим имот № .г., видно от който поземлен имот с идентификатор 65245.1.315, ведно с построената в него сграда с идентификатор 65245.1.315.1 е дарена от длъжника на неговата съпруга Л. С. В.а през 2006г., т.е. преди образуване на изпълнителното дело.

На 08.11.2016г. е изпратено от ЧСИ запорно съобщение до „, а на 05.01.2017г. е изпратено запорно съобщение до „БАНКА ДСК“ ЕАД. Върнати са съобщения, че по сметките на длъжника, открити в посочените банки, няма наличност.

На 25.03.2020г. е изпратено запорно съобщение до работодателя на длъжника „ГЛАВБОЛГАРСТРОЙ“ АД, гр. С** с което е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. Върнато е уведомително писмо от * видно от което А. Д. В. не е служител на дружеството от 13.04.2020г.

С молба с вх. № 2466/14.02.2022г. длъжникът В. е поискал от ЧСИ прекратяване на изпълнителното дело, тъй като в продължение на две години не са извършвани никакви действия по принудително събиране на сумите. С Постановление от 16.02.2022г. на ЧСИ Е. Х. изпълнително дело № 20117430400989 е прекратено на основание чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

Впоследствие „,“ ЕАД, с молба вх. № 4993/18.03.2022г., е иницирал друго изпълнително производство, а именно ИД № 20227430400398 по описа на ЧСИ Е. Х. с район на действие ОС – К* по което на 07.09.2022г. А. В. е получил покана за доброволно изпълнение.

Изпратени са запорни съобщения до работодателя на длъжника „ПИ ВИ КОНСУЛТ“ ООД, както и до „КЕЙ БИ СИ БАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, и „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Предявени са отрицателни установителни иски с правно основание чл.439, ал.1, във вр. с чл.124 от ГПК. Съгласно чл.439 от ГПК длъжникът разполага с възможност да оспорва изпълнението с иск, в случай на новонастъпили факти след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, от които факти длъжникът черпи права, изключващи изпълняемостта на правото (например погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, плащане, прихващане и др). Именно такъв факт се навежда от ищеца като основание за изключване на процесното вземане-погасяване на същото по давност, чийто срок е започнал да тече след влизане в сила на съдебния акт, с който е бил осъден да заплати на ответното дружество - Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК №1049/15.03.2010г., издадена по ч.гр.д.№ 427/2010г. на РС-Д* както и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от 31.08.2010г. Предвид изложените в исковата молба обстоятелства, за ищеца е налице правен интерес от предявяването на настоящите установителни иски за съдебно установяване недължимостта на вземането на ответната страна срещу него, поради което искът е допустим.

Съгласно разпределението на доказателствената тежест по правилата чл. 154, ал. 1 ГПК, ищецът следва да докаже твърдението си за изтекла погасителна давност на вземанията предмет на издадения срещу него изпълнителен лист. Ответникът от своя страна трябва да установи твърдението за извършване на актове, прекъсващи давността.

В случая между страните не е спорно, а и от приетите по делото писмени доказателства се установява, че процесното вземане произтича от сключен между „. и А. Д. В. договор за кредит от 15.12.2008г. Съдебната практика (вкл. и тази на ВКС) приема, че при договорите за заем/кредит, макар да е уговорено връщането на сумата по тях да стане на погасителни вноски на определени дати, това не превръща тези вноски в периодични плащания. Договореното връщане на заема/кредита на погасителни вноски представлява само съгласие на кредитора да приеме изпълнение от страна на длъжника на части (в този смисъл решение № 261 от 12.07.2011 г. на ВКС по гр.дело № 795/2010 г., IV г.о.).

Понеже заемателят не е изпълнил задължението си в уговорения срок, заемотателят подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, по която на 15.03.2010г., по ч.гр.д.№ 427/2010г. на ДРС е издадена заповед за изпълнение, а след влизането ѝ в сила на 13.08.2010г. (когато е изтекъл срокът за възражение по чл.414 от ГПК) и Изпълнителен лист от 31.08.2010г.

В Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о. , постановено по реда на чл. 290 от ГПК, е прието, че чл. 117, ал. 2 ЗЗД се прилага както когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК. Същото становище е възприето и в Решение № 22 от 10.03.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1112/2021 г., III г. о. и в Решение № 93 от 17.05.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2766/2020 г., IV г. о., Определение № 60818 от 15.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2482/2021 г., IV г. о., Определение № 776 от 12.11.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2230/2020 г., III г. о. и др.

В светлината на така изяснената практика по приложението на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, настоящият състав приема, че заповедта за незабавно изпълнение, въз основа на която е издаден и изпълнителен лист в полза на първоначалния кредитор „., е влязла в сила поради неподадено възражение от длъжника (ищеца А. В.). Срокът по чл. 414, ал. 2 ГПК е изтекъл на 13.08.2010г., поради което релевантните факти за заявеното с иска несъществуване на правото на принудително изпълнение – изтекла погасителна давност (чл. 429, ал. 2 ГПК) - са настъпили след тази дата (чл. 439, ал. 2 ГПК). На молбата за издаване на Изпълнителен лист не може да бъде придадено действие да прекъсва давността, поради едностранния характер на производството за издаване на Изпълнителен лист. В Решение № 141 от 17.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3152/2018 г., III г. о. е прието, че Разпореждането за издаване на изпълнителен лист няма правен ефект да удължава срока на погасителната давност относно изпълняемото право по смисъла на чл. 117 ЗЗД, именно защото този акт не се ползва със сила на пресъдено нещо по отношение на материалното право. Производството по издаване на изпълнителен лист е "друго, различно от исковото производство", то няма характера на "съдебен процес относно вземането" по смисъла на чл.

115, б. "ж" ЗЗД и не е основание за спиране на давностния срок. То не е и "изпълнително действие" с ефект да прекъсне давността, съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД, тъй като се развива преди изпълнителния процес и има за цел да подготви предприемането на принудително изпълнение. Постановяваните в това производство съдебни актове не са от естество да преклудират нито правото на защита на неудовлетворения кредитор срещу неизправен длъжник, нито правото на защита на претендиращия длъжник срещу привиден кредитор. Молбата по чл. 405, ал. 1 ГПК, с която се сезира съдът в производството по издаване на изпълнителен лист, респ. жалбата срещу разпореждането за отказ да се издаде изпълнителен лист, не могат да се зачетат за действия, прекъсващи давностния срок за вземането, тъй като то не е предмет на спор. Те не са и действия за принудително изпълнение по смисъла на чл. 116, б. "в" ГПК. (Решение № 141 от 17.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3152/2018 г., III г. о.).

С оглед изложеното, следва да се приеме, че от 13.08.2010г. (датата на влизане в сила на издадената заповед за изпълнение) е започнал да тече новият 5-годишен давностен срок за вземанията, установени по основание и размер с влязлата в сила заповед за изпълнение, който давностен срок изтича на 13.08.2015г.

Видно от приложеното изпълнително дело № 20117430400989 по описа на ЧСИ Е. Х. до 26.10.2016г., когато е поискан способ за принудително изпълнение от вискателя, чрез налагане на възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника, по изпълнителното дело не е било предприето изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, което да прекъсне теченето на погасителната давност. Именно затова, с Постановление от 16.02.2022г. на ЧСИ Е. Х. изпълнително дело № 20117430400989 е прекратено на основание чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

Според приетото в тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещи, назначаването на пазач, насочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени ..

Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прието е също, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Посочено е, че искането да бъде приложен отделен изпълнителен способ прекъсва давността, защото

съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е, че нова давност започва да тече с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Според тълкувателното решение в изпълнителния процес давността не спира, тъй като кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен) или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Посочено е, че ППВС № 3/80 г. следва да се счита за изгубило сила. Тук следва да се посочи, че по въпроса за момента, от който поражда действие обявеното за изгубило сила ППВС №3/18.11.1980 г., извършено с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, и за това дали даденото с т.10 ТР № 2/26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС задължително разрешение има обратно действие във времето по отношение на извършени преди постановяването му изпълнителни действия по висящи или приключили изпълнителни производства, е постановено Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023г. по т.д. №3/2020г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. Докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/ 1980г.

На 30.06.2015г. по изпълнително дело № 20117430400989 е подадена молба от „ЕАД за предприемане на изпълнителни действия, което действие обаче е предприето, след като изпълнителното производство вече е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по силата на закона, което е станало на 23.01.2014г. Съобразно това, не може да бъде преценявано като действие, прекъсващо давността, след като е предприето в условията на прекратено изпълнително производство, дори и действията да са били от вида на посочените в чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Действието е невалидно и не е породило предвидения в чл. 116, б. „в“ ЗЗД ефект на прекъсване на давността (решение № 42/26.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1812/2015 г., IV г. о., ГК, решение № 223/12.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 124/2010 г., II т. о., ТК и пр.). По същата причина, без значение е и дали след перемпцията на 23.01.2014 г. е било извършено друго действие, което е от вида да прекъсне давността за вземането, тъй като би било предприето след като изпълнителното производство вече е било прекратено по право, а такива действия не могат да имат нито процесуалноправни, нито материалноправни последици. Същото важи и за последващите изпълнителни действия, предприети по инициатива на вискателя „ЕАД.

Прекратяването е настъпило по силата на закона и без правно значение за това е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това и не рефлектира върху датата, от която се отчита началото на давностния срок за вземането. Датата на прекратяването е преди постановяването на ТР №

2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, при което относно погасителната давност е приложимо тълкуването, дадено с ППВС № 3/1980 г. и новата давност започва да тече от датата на прекратяване на изпълнителното производство – 23.01.2014г. Разрешенията, дадени с ТР № 2/26.06.2015 г., се прилагат занапред спрямо неприключилите към момента на обявяването му изпълнителни производства, какъвто не е настоящият случай (Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023г. по т.д. №3/2020г. на ОСГТК на ВКС).

Прекратяването на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не води до погасяване на материалното право и вискателят може да инициира по реда на чл. 426 ГПК наново изпълнително производство, като се образува ново дело под нов номер въз основа на същия изпълнителен лист срещу същия длъжник до изтичане на погасителната давност. Новото изпълнително дело № 398/2022г. е образувано на 18.03.2022г., но от прекратяване (перемирането) на изпълнително дело № 989/2011 г. на 23.01.2014г. са изтекли повече от пет години, поради което вземанията са погА.и по давност.

С оглед на гореизложеното, настоящият състав на РС-Д* приема, че вземанията по издадената по ч.гр.д.№ 427/2010г. на РС-Д* Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК от 15.03.2010г. (влязла в сила на 13.08.2010г.) са погА.и по давност към 23.01.2019г. По изпълнителното дело не са предприети изпълнителни действия в рамките на определен изпълнителен способ, които реално да засягат правната сфера на длъжника, прекъсващи погасителната давност. Във всички случаи на прекратяване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител служебно вдига наложените запори и възбрани, като всички други предприети изпълнителни действия се обезсилват по право, с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети . са придобили права (напр. купувачите от публична продан), както и редовността на извършените от трети задължени . плащания.

Вземанията на ответника срещу ищеца са се погасили по давност, а оттам и са недължими, поради което предявеният иск по чл. 439, ал. 1 ГПК е основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на спора, на основание чл.78, ал.3 ГПК и предвид направеното искане, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски по делото в размер на общо 944.10 лв., от които: 244.10 лв.-платени държавни такси и 700.00 лв.-адвокатско възнаграждение, намалено от съда съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид направеното възражение за прекомерност от ответника и сравнително ниската правна и фактическа сложност на делото. Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по иска с правно основание чл. 439, ал. 1, вр. с чл. 124, ал. 1 от ГПК, **предявен от А. Д. В.**, ЕГН: *****, с адрес: с. С*, **срещу „ЕАД**, ЕИК: 202423225, със седалище и адрес: гр. С* **че А. Д. В.**, ЕГН: *****, **не дължи на**

„“ ЕАД, ЕИК: 202423225, сумите по изпълнително дело № 20227430400398 по описа на ЧСИ Е. Х., а именно: 1084,07 лева-главница, ведно със законната лихва от 31.08.2022г., със законна лихва в размер на 1 378.83 лв. за периода 08.03.2010 г. - 30.08.2022 г., 918.71 лв.-неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./, 140.06 лв.-присъдени разноси, 158.50 - разноси по изп. дело 20227430400398 и 150.00 лв. - адв. възнаграждение, в т.ч. пропорционална такса по Тарифа ТР към ЗЧСИ в полза на ЧСИ Х. в размер на 450.89 лв., дължими към 30.08.2022г. с ДДС, а така също присъединени публични държавни вземания по чл. 458 от ГПК в размер на 620.00 лв. в полза на държавата, или общо 4 901.06 лева, поради погасяването на вземанията по давност.

ОСЪЖДА „“ ЕАД, ЕИК: 202423225, със седалище и адрес: гр. С бул. „* Бизнес център „Л*, да заплати на А. Д. В., ЕГН: *****, с адрес: с. С*, сумата от 944.10 лв. (деветстотин четиридесет и четири лева и десет стотинки), представляваща сторените разноси по делото, от които: 244.10 лв.-платени държавни такси и 700.00 лв.-адвокатско възнаграждение.**

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Кюстендил в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Д*: _____